

Πιο φθινοπωρινά δεν γίνεται

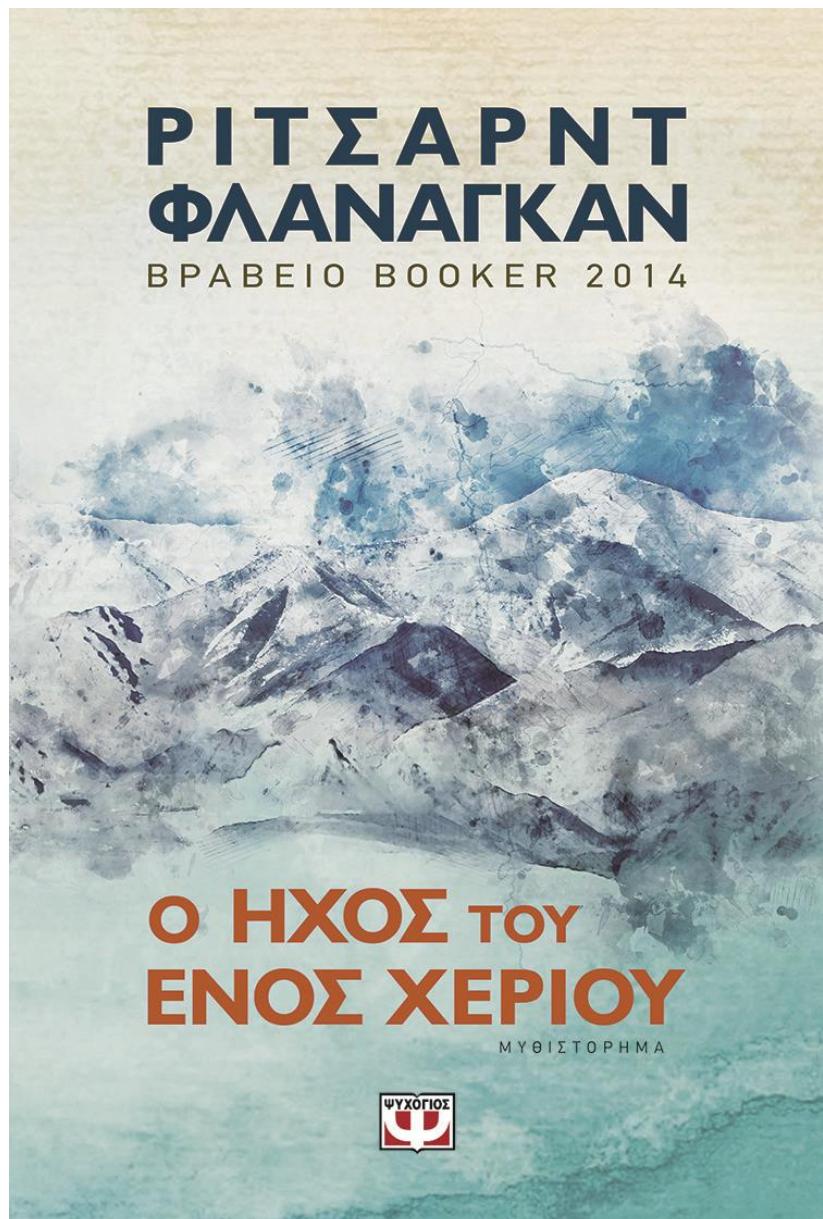
Μια ακόμα μέρα βροχερή. Ποιος έχει όρεξη για έξω; Ειδικά όταν στο σπίτι σε περιμένουν ωραία βιβλία και τηλεοπτικές σειρές.

BLOGS

> [ΒΟΛΤΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ](#) :: 16 Νοεμβρίου 2017

Νομίζω ότι **δεν υπάρχει καλύτερος τρόπος να περάσω αυτή τη φθινοπωρινή Πέμπτη –όπως και πολλές άλλες μέρες, εδώ που τα λέμε – από τα βιβλία και τις ταινίες.** Ή, πιο συγκεκριμένα, από τις τηλεοπτικές σειρές, που είναι η νέα μου εμμονή (και όχι μόνο η δική μου, υποψιάζομαι) τα τελευταία χρόνια.

Σήμερα λοιπόν θα εκμεταλλευτώ το βροχερό καιρό για να βυθιστώ **στο καινούριο μυθιστόρημα του Ρίτσαρντ Φλάναγκαν.** Στον «**Ήχο του ενός χεριού**» (εκδ. Ψυχογιός) ο συγγραφέας χρησιμοποιεί μια φανταστική ιστορία –μιας οικογένειας από τη Σλοβενία που μεταναστεύει στην Τασμανία αναζητώντας μια καλύτερη ζωή αλλά διαλύεται όταν η γυναίκα εγκαταλείπει ξαφνικά τον άντρα και την τρίχρονη κόρη τους– για να μιλήσει για την πάλη ανάμεσα στο παλιό και το καινούριο, ανάμεσα στην «αγριότητα» της φύσης, των ενοτίκτων και τον ανθρώπινο «πολιτισμό».

Με το ίδιο θέμα -την πάλη μεταξύ παλιού και καινούριου- καταπιάνεται ο Φλάναγκαν και στο προηγούμενο βιβλίο του που διάβασα μεταφρασμένο στα ελληνικά από τις εκδόσεις Ψυχογιός, την «Απουσία». Με τη διαφορά ότι η «Απουσία» εκτυλίσσεται στο 19ο αιώνα (έχει, μάλιστα, πρωταγωνιστή το διάσημο μυθιστοριογράφο Κάρολο Ντίκενς), ενώ ο «Ήχος του ενός χεριού» λαμβάνει χώρα στον 20ο αιώνα, από τη μεταπολεμική περίοδο μέχρι την πτώση του Τείχους του Βερολίνου. Φυσικά έχω βάλει στη λίστα των επιθυμιών μου και το τρίτο βιβλίο του συγγραφέα που έχει κυκλοφορήσει στα ελληνικά, το βραβευμένο με Booker 2014 «Το μονοπάτι για τα βάθη του Βορρά».